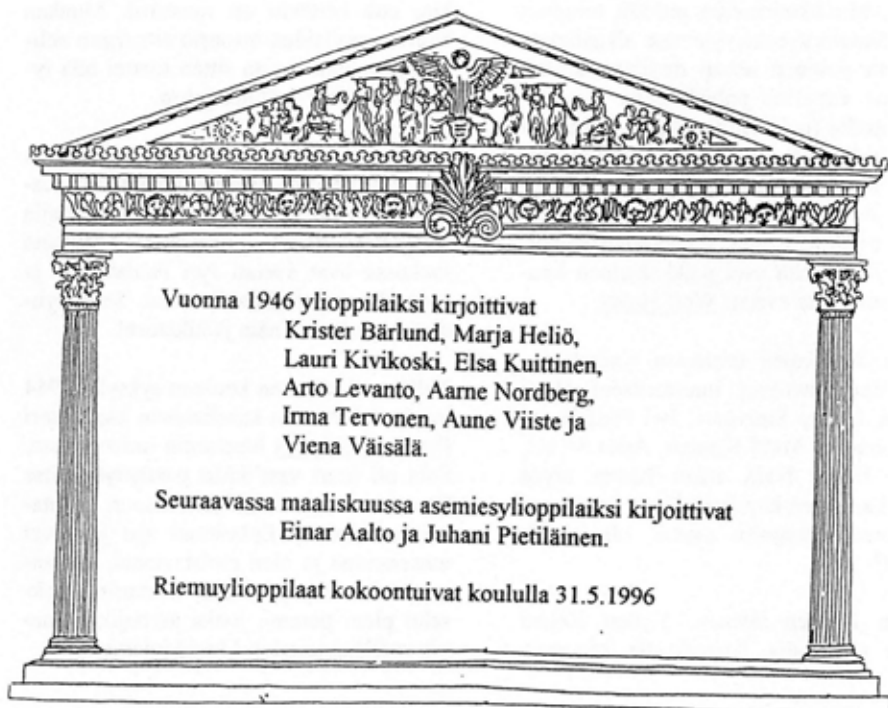

ONNEA RIEMUYLIOPPILAILLE

Piirros Anna Haapasalmi 2C

UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA

Tasavallan presidentti myönsi rehtori Jorma Rytköselle kouluneuvoksen arvonimen perjantaina 31.5.1996.

UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA UUTISIA

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN IKIVANHOJA KUULUMISIA

Senioriyhdistyksen puheenjohtaja Miika Heikinheimo ahdisti allekirjoittanutta muistelemaan menneitä vuoden tauon jälkeen. Asiassa on se ikävä puoli, että mitä pitemmälle aika kuluu niin sitä vähemmän muistaa. Lohduttavaa on toisaalta se, että mahdolliset lukijani kamppailevat saman ongelman parissa.

Yhteiskoulumme kasvateista on monesta kehittynyt yhteiskunnan tukipylväitä eri aloilla. Munkkiniemessä pitkään toiminut Kadettikoulu itsenäisyytemme alkuaikoina varmaan pohjusti usean oppilaan aikeita antautua armeijan palvelukseen. Linnantien varrella (nyk. Hollantilaisentie) asusti useita upseeriperheitä, joiden poikalapset olivat kiinnostuneita fajian pyssykokoelmista ja kävivät jopa salaa ammuskelemissä. Tiilimäellä asui paikkakunnan kuuluisin sotaherra eversti Wolf Halsti.

40- ja 50-lukujen taitteessa Kadettikouluun ilmoittautuivat muistaakseni Harri Anttila, Hannu Sinivuori, Jyri Paulaharju, Elja Puranen, Matti Kinnari, Asko Sivula, Pekka Havu. Näin erään kerran myös Matti Lampisen käyskentelevän Munkassa ilmavoimien majurin asussa, olenko oikeassa?

Torpan Poikien ikinuori Kyösti Rousti livahti 60-luvulla Kyprokselle kersantin

vakanssilla ja tuli takaisin kapteenina. ToPo:n kapteeni Jussi Haanterä yleni everstiluutnantiksi ilman kadettikoulua - ja Asko Sivulasta on tullut kenraali. Oletan kaikkien niiden, jotka tässä kiireessä olen muistanut, siirtyneen nyt jo eläkkeelle, kenraali Asko Sivulakin ensi kesänä.

Myöhempien ikäluokkien poikien osuudesta minulla ei ole tietoa. Uskon kuitenkin, että heitäkin on runsaasti. Munkan koulun oppilaiden invaasio armeijaan nelisenkymmentä vuotta sitten saattoi olla lyhyt ja poikkeuksellinen jakso.

Uunituore uutinen (HS 15.4.96) kertoo sen, että kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiö on palkinnut upseerikirjoittajia sotahistoriallisista julkaisuista. Mukana joukossa ovat eversti Jyri Paulaharju ja everstiluutnantti Elja Puranen. Senioriyhdistys onnittelee näin jälkikäteen!

Tullessani Munkan kouluun syksyllä 1944 minut otti vastaan kansliassaan itse rehtori Ilmari Koskimies luutnantin univormussa. Sota oli juuri vast'ikään päättynyt ja itse Ilmarikin kuoriutui siviiliasuun muutamassa viikossa. Epävarmat ajat jatkuivat maassamme ja olen muistavinani, että sanomalehti Vapaan Sanan konttorissa poksahdi pieni pommii, jonka asettajiksi ainakin epäiltiin joitakin Munkkiniemen yh

hengelle. Oikeampi kaveri voitiin tavata yksinäiseltä kalliolta polttamasta selkäänsä aristokratiaan.

Viimeisin muisto: Junassa Tampereelta Helsinkiin. Parikymppiset tytöt ilmoittavat nimikseen Miia ja Kiia. Juodaan viinit, syödään palaa, jutellaan. Kiia Miialle: "Eiks Stedt sanonut tästä....." "Hei tarkoittatteks te ehkä Seija Stedtiä?" Ilahdun, kiljasen. "joo tarkotetaan!" Mikä yllättynt riemu heidän äänissään, kun "tuntematon" osoittautuu Munkan koulun oppilaaksi. Alkavat muistella. Heidän Munkkansa on tuore, yhä hiljainen, kouluajat vuoden päässä. Kuulijan harteilta taas putoaa kaksikymmentä vuotta. Kiian äänen pehmeässä helinässä, vain Munkan tytöille ominaisessa hän muuttuu jälleen etsijäksi. Ja voi ihme: täälläkö olet sinä taas, tammi kartanon kulmalta. Aika katoaa, kiskojen

jyske lakkaa kuulumasta. Muuan Munkkiniemen poika istuu vierelleni. "Terve Hannes", sanon ja kaappaan hänet syliini kuin pikkoveljen. "Taisitpa löytää Munkan, jota olet etsinyt kaikki nämä vuodet."

Tullaan Helsinkiin. He hyvästelevät. Lähtevät Munkkaan. Hildenin munkeilta tuoksuva tuokion tuumaan, noustako enää Porin junaan. Nousen kuitenkin. Hei hei Hannes - sinä kulkija kuustoistavuotias. Kukaties tapaamme vielä kerran, kun jokin kumarainen vanhus köpittää sisään tutusta portista. Lokkalantien puolelta te näette hänen tulevan Munkan psykke kainalossa. Vielä tänään en ole sitä löytänyt. Munkan elämiseen todeksi näyttää kuluvan enemmän kuin miehuuteni parhaat vuodet.

Hannes Tiira,
yo -74

"HEI, ONKO N.N. VIELÄKIN OPETTAJANA MUNKASSA ?"

Otsikossa esitetty kysymys kuullaan siellä, missä kaksi senioria kohtaavat toisensa. Senioriyhdistykselle on esitetty useamman kerran toive, että Senioritiedotteessa voitaisiin julkaista luettelo viime vuosina eläkkeelle jääneistä opettajista. Rehtori Rytkösen suosiollisella avustuksella voimmekin täyttää esitetyn toiveen. Luettelossa on henkilön nimen perässä kaksi vuosilukua - ensimmäinen kertoo vuoden, jolloin ko. henkilö astui koulun palvelukseen ja jälkimmäinen vuoden, jolloin henkilö jäi eläkkeelle.

Leena Allos	1954 - 88
Kaija Langinmaa	1969 - 89
Suoma Aaltonen	1960 - 90
Seija Rinkinen	1961 - 90
Helvi Welti	1953 - 91
Kaarina Sirola	1959 - 91
Pentti Nohynek	1956 - 93
Aarne Salminen	1955 - 94
Rainer Nyholm	1956 - 94
Juha Salminen	1963 - 95
Uolevi Langinmaa	1962 - 95
Sirkka Korvenranta	1976 - 89
Elsi Hetemäki-Olander	1954 - 90

janpito. Oppilaita 5.c luokalle, "elämänlinjalle," tuli syksyllä 1960 yhdeksän - kaikki tyttöjä. SENIORIVIESTIN

vieraana on yksi tämän Suomen kouluhistorian erikoislaatuisimpiin kuuluvan luokan oppilaista Tuula Alho, o.s. Vikkula.

SONETTEJA MUNKALLE

"Sori Pori, tuli kori" Kerrankin saa huutaa - kurkku suorana ja vielä rehtorin vieressä. On jokin vuosi seitsemänkymmentä ja vähän päälle. Munkan korismainetta kirkastetaan urheilutalolla mestaruuteen asti. Suomesta ei löydy tämän jälkeen parempaa oppikoulua kuin Munkka, ei ainakaan koriksessa.

Eikä muutenkaan. Tuo silloinen riiminikari ja huutojengin kovaäänisin on saanut niellä runonsa. Tänään sitä asutaan Porissa, loppuotteluvastustajan kaupungissa ja kerrotaan kaikille, jotka tahtovat kuunnella, kuinka hyvä koulu Munkka oli. Tiiättehän prinssin, siis tota - Anssi Rauramon, tarkoitan?" "Sen reksi oli muuten Saukonen, silloinen opetusministeri", "Anne Pohtamo istu mun vieressä kolme vuotta, oltiin samalla luokalla."

Näitä tällaisia ne saavat kuulla - porilaiset. Päivä päivältä vähemmän vain kertyy tarinoille tarkkaajia. Munkkahenki jäi Munkkaan. Sitä on mahdoton siirtää elämykseksi niille poloisille, jotka ikänään eivät polttaneet selkäänsä vasten tulikuu-

maa kalliota hiekkarannan tuolla puolen. Minä sen tein. Monena kesänä vaelsin halki autioiden katujen Ritokalliontielle, sieltä uimarantaan ja aina Tarvaspään porteille. "Sua vain yli kaiken mä rakastan", lauloivat kreivit puseron alla, kun kaipuiden kohteet jäivät unelmiksi. Muuan

hyvin nuori sydän etsi: Katariinaa. Etsi kuin symbolia etsitään vielä tietämättä, ettei hänellä ole tytön pyöreää povea eikä lakkaa hiuksissaan.

Ei vaan Munkka, itse Munkkiniemi kaivattu oli. Imin sieraimiini Hildenin munkkien tuoksut, rehvastelin Rigarissa. Ratikat ja lehmuksia, Solnan rannan jättienlähtö, savua muuntajan takana. Tai kartanon vanhat puut - yhden tammen kylkeen itkin ensi kertaa neidon vuoksi. Vuokko kai nimi oli, teatterissa tavattu. Vei rauhan öiltä ja kesiltä, ei itse tullut tietämään. Autio kesäkatu ja tuo tammi säälivät ujouttani.

Ja koulussa: sama kreivien poika, tyhjiä katujen unelmoija osasi peittää kaiken. Ellei Tiira lopeta laajamittaisen huviteollisuuden harjoittamista takapenkillä, en vastaa seurauksista": (rehtori Rytkönen 1973), "Tiiralta ja Koiraselta puuttuvat lukot leukaperästä" (Svea Aallon päiväkirja 1971), "Kaikkea täällä on pakko kuunnella" (Juha Salminen kouluneuvostossa 1973), "Tiira on kuulemma juonut vodkaa", (Leevi Lehtokangas opettajainhuoneessa 1970). "Jos te saakelin porarit vielä teette tällaisia temppuja, me marssitaan ulos", (yleisdemokraatti Tiina Tavela silloin, kun politiikka oli koko elämäni).

Vai oliko? Siltä heistä näytti ja kuulosti. Aran mielen kääntöpuoli, vieras Munkka-

teiskoulun oppilaita. Aivan pian Munkassa paloi poroksi pienehkö puutalo, joka oli kuulunut lakkautetulle suojeluskuntajärjestölle ja herra huhu langetti vastuuta paikallisille kommareille.

*

Kysymyksiä nykymunkkalaisille:

Missä talossa sijaitsi aikanaan Kansanhuolto Munkkiniemessä?

Missä sijaitsi Munkkiniemen kahtori ennen sotia (1 myyntipöytä)?

Missä olivat Munkkiniemen kaksi yleistä saunaa ennen vanhaan?

Missä toimi Leipomo Nixi, jossa oppilaiden omista aineista leivottiin pullaa kotihippoihin?

*

Hyvät Munkkiniemen yhteiskoulun kaikki seniorit. Valmistautuminen koulun 60-vuotisjuhliin huudetaan nyt julki - enää kaksi vuotta siihen on aikaa. Varsinkin 20-

ja 30-luvuilla syntyneillä on kiire uppoutua nostalgiaan ja varmuuden vuoksi kirjata muistiin eräitä hupaisia koulukommelluksia, joiden todenperäisyydestä kukaan ei voi mennä enää takuuseen. Niitä on sitten hassua kertoilla naama vakavana Kalastajatorpalla, jos siellä sattuisimme juhlimaan.

Senioriterveisin, huhtikuussa 1996

Tommi Hynninen, yo-53

PS Esitin viime vuonna muutamia kysymyksiä koskien Munkkiniemen entisiä kadunnimiä. Tässäpä vastaukset:

Linnantie	Hollantilaisentie
Poikkitie	Kadetintie
Länsitie	Solnantie

MYK 60 vuotta

TORPPA ON VARATTU

SENIORIJUHLAT LAUANTAINA 24.10.1998
MERKITSE KALENTERIISI

MUNKKINIEMEN KESKIKOULU - ELÄMÄNLÄHEINEN

Jokaiselle meistä, suuriin ikäluokkiin kuuluvalla munkkalaiselle oli itsestään selvää, että koulu käydään Munkkiniemessä, kotikulmilla. Kansakoulun jälkeen alkaisi opiskelu oppikoulussa.

Luokkien oppilasmäärät olivat suuret, ja se oli meistä hauskaa. Opettajat saattoivat olla toista mieltä. Jo silloin saatoin havaita, että mitään ei saavuta, ellei tosissaan yritä. Oppikouluun piti todella pyrkiä ja minä tein sen.

Pyrkimisen tuloksena pääsin juuri perustettuun Munkkiniemen keskikouluun. Nimi ei ihan ollut Munkkiniemen yhteiskoulu, mutta koulurakennus oli meille kaikille yhteinen. Olimme samassa opinahjossa. Munkkiniemen keskikoulu oli kokeilu silloisessa koulumaailmassa: neljä luokkaa keskikoulua ja neljä lukiota - elämänläheistä koulua.

Melko varhaisessa vaiheessa huomasin, että yhteisen opinahjon sisällä muodostui oppilaiden keskuudessa eräänlainen "luokkajako": oppikoululaiset ja keskikoululaiset. Onhan selvää, että kun vanha perinne kohtaa uuden muodon, syntyy ristivetoa, joka onneksi oli varsin lievää, koska kaikki luokkahuoneet ja opettajat olivat yhteisiä.

Neljännän luokan alkuun mennessä olin selvillä siitä, että lukio jäisi tässä vaiheessa pois kuvioista. Viides lukuvuosi alkoi, ja luokka sai nimekseen 5.c, "elämänluokka".

Opettajien valtavalla tuella ja innostamisella sain hyvät eväät elämään, mutta aina ei voi saavuttaa haluamaansa. Sairaanhoido-oppilaitoksen ovet eivät auenneet, vaikka kävin niitä henkilökohtaisesti kolkkuttelemassa. Kauppiaitten kauppaoppilaitoksen rehtori totesi minut nähdessään, että oppilaitoksesta puuttuu juuri yksi oppilas ja se olette te. Silloin teititeltiin.

Koulunkäynnin loppuminen 5. c luokkaan jätti kaipuun. Vuosittain nähdyn unen myötä tiesin palaavani kouluun uudelleen. Vuonna 1978 menin Tapiolan Iltalukioon keskikoulun todistus kourassani. Jälleen rehtorin suusta toistui lause: "Todistus ja sinä olette aivan iltalukiolaisen näköiset." Huomatkaa koulumaailman kehitys: nyt sinuteltiin. Oli mahtava tunne saada painaa valkolakki päähänsä kolmen tiiviin opiskeluvuoden jälkeen. Olin todella iloinen siitä, että elämäkoulu sai toiveeni täyttymään.

Iltalukion suorittamiseni jälkeen tyttäreni astui koulutielle ja minä hänen jalanjäljissään. Olin 10 vuoden ajan hoitamassa sijaisuuksia Espoon peruskouluissa.

MYK vietti syksyllä 1988 ikimuistoiset 50-vuotisbileet, joiden osana oli entisten oppilaiden taidenäyttely. Jo kouluaikana teki koulun II kerroksessa Vincent van Goghin taulu "Katu Auversissa" minuun syvän vaikutuksen. Nyt kun omat grafiikkatyöt olivat näyttelyssä mukana muiden taiteilijoiden töiden rinnalla, tunsin Vincent van Goghin antaman herätteen saaneen minussa täyttymyksen.

Keskikoulun opiskelu painottui käytännön aineisiin. Omalla kohdallani positiivinen kuvaamataidon opetus antoi minulle valmiuden nähdä ja kuvata elämää akvarellin keveydellä.

Tuula Alho, o.s. Vikkula

kk -61

Munkkiniemen keskikoulun ja lukion 5. c luokalla 1960-61.

Suluissa myöhempi sukunimi ja ammatti. Yläriivi: Sinikka Lehtonen (Kosonen, piirtäjä); Tuula Viljakainen (Niemelä, hiusterapeutti); Anna-Liisa Krank (Siltavuori, teollinen toimilija); Alarivi: Airi Helminen (Stowell, sairaanhoitaja); Tuula Vikkula (Alho, merkor kuvataiteilija); Ilona Vähätalo (luokanvalvoja); Anneli Nyholm (ei tietoa); Rauni (Kuha, toimistosihteri); Raila Sassi (Korhonen, merkonomi). Kuvasta puuttuu Mirja kavaara (Vilmi, lastenhoitaja).

MUNKKINIEMEN KESKIKOULU JA LUKIO

Suurten ikäluokkien rynnistäessä kouluun perustettiin Munkkiniemen yhteiskoulun rinnalle v. 1956 Munkkiniemen keskikoulu ja lukio. Virikkeen tähän antoi avoin keskustelu oppikoulun uudistamisesta. Munkkiniemessä kokeiltiin uutta koulumallia: neljä vuotta keskikoulua ja neljä vuotta lukiota. Uusista opetusmetodeista olkoon esimerkkinä vieraiden kielten

opetus luonnonmenetelmällä: opetu-
pahtui alusta alkaen asianomaisella k-
lä.

Keskikoulun päästötodistusta ei ku-
kaan saanut neljän vuoden opiskelun
keen. Tarvittiin täydennysluokka,
tähtäsi käytännön elämään: pakollisia
piaineita olivat mm. konekirjoitus ja

SENIORI MUISTATHAN!

Vuoden 1996 jäsenmaksu on 30 markkaa. Voit maksaa sen seuraavalle tilille, muistathan merkitä nimesi ja osoitteesi:

Merita Munkkiniemi 102150-171530

Jäsenyysasioissa voit ottaa yhteyttä koululle (Lukander tai Holopainen)

puh. 480 146 fax 481 674

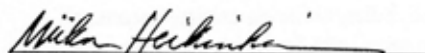
PUHEENJOHTAJAN PALSTA

"Jo joutui armas aika ja suvi suloinen" kaikuu jälleen kouluissamme. Ehkä itsekin saamme olla mukana lastemme tai lastenlastemme välityksellä. Muistot valtaavat mieleemme. Näin minä koin sen MYK:ssa.

Senioriviesti tukee näitä ja monia muita muistoja Munkan seudulta. Lue, nauti ja muistele! Muista meitäkin ja kirjoita Viestiin.

Stipendirahasto kaipaa täydennystä - muista siis maksaa jäsenmaksusi.

Kesäterveisin

Miika Heikinheimo, pj., yo -68

TÄMÄN TIEDOTTEEN POSTITUKSEEN OSALLISTI OUTOKUMPU OY.